

Jaz znam
z zeleno prosojno rôko
zatvornicam ključ od slasti podariti
in našemu mesu
izmeriti žejo po bolečini.

Prišel boš
in jaz te odvedel bom v uto
kjer sto tisoč let poželenj plahuta
in najini sreci zaplešeta ples
umirjeni ples poganske modrosti.

Glej, pravim
da staremu grehu je treba postaviti jez
da stopaj
spokojna po stèzah vodé
v meni
dotlej da slavila bo zmago moja modrost
ta veliki kos zelenega sonca
na plodnih dlaneh užitka.

JAVNI PISAR

Yves Rouquette

Ko vse bom izgubil,
spomine in jezik in voljo do boja,
se še enkrat napotil bom k vam,
moji ljudje,
prevozniki dninarji hlapci pastirji
obrazi pozabljeni zbegani in zatajeni
ljudje vasi skritih
v času, ki noče
in niti ne more vzcveteti,
in našel bom v vaših očeh
v stisku vaših rok
v vaših krikih iz daljave
od globočin do višav zemlje
in ki jih nič ne more utišati,
razlog, da še verjamem.

Spet bom za vas,
robati in nerodni prebivalci
dežele z glasom otroštva in zemlje,
mali deček, kar nikoli nisem nehal biti,
mestni otrok, ki išče ljubezni
upogljivega topola kot cunjarska pesem,
ki straši visoke planote vaškega spomina,
ljudi, ki vedo vse, ne da bi brali kaj drugega
kot knjigo časa, ki je.
Prislonil bom mizo
ondi pod griče
in bom za vas postal
javni pisar.

Pesmi sta prevedla *Niko Košir* (Georges Reboul, Max Rouquette, Charles Camproux, Emilo Bonnel, Pierre Lagarde, Yves Rouquette) in *Janez Menart* (Enrieto Dibon, Reinié Jouveau, Louis Bayle, Max Allier, Peire Millet, Robert Lafont).

ZAPISKI IZ PREDALA

VEST DRUŽBE IN VEST POSAMEZNIKA

Ciril Zlobec

So trenutki v zgodovini narodov in v življenju človeka, ko se vest družbe in vest posameznika skoraj do kraja poistovetita. Enega takih trenutkov očitno doživljamo tudi danes, ko si nihče ne more zatisniti ušes pred vietnamsko tragedijo. Vsaj v okviru naše, socialistične družbe lahko zapišemo, da je ta istovetnost vesti — prav ob vietnamskih strahotah — praktično nesporna. Dokazovanje tega se lahko giblje samo v sferi fiktivne polemike, ki si sama postavlja protiargumente, da bi bila končna misel jasnejša. Razlike, in tudi nasprotja, nastopajo (pri nas ne redkeje kot drugod) šele pri vprašanju opredelitve našega odnosa do celotnega kompleksa problemov in moralnih dilem, ki jih vietnamska vojna budi v zavesti posameznika in družbe, pri vprašanju oportunisti takšne ali drugačne akcije, dajanju pomoči ali samo moralne podpore in, kot kaže, ne na zadnjem mestu, tudi pri vprašanju oportunisti *anonimne* opredelitve, vendar pod okriljem množičnih in avtoritativnih organizacij, ali pa *osebne* opredelitve slehernega posameznika, ki je sicer lahko istovetna z opredelitvijo množične politične organizacije ali foruma, kar pa ni niti nujno, niti bistveno.

Po vsem, kar je bilo v Sloveniji o Vietnamu napisanega do tega dne (10. nov.), bi se želel zaustaviti zlasti ob vprašanju osebne, torej